

ODVJETNICA VEDRANA JURIĆ

Zagreb, dana 10. veljače 2025. godine

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Na Poslovni broj: Povrv-930/2024

Tužitelj: KATLA CONSULTING d.o.o., Strojarska cesta 20, Zagreb (Grad Zagreb), OIB: 98887296622, zastupano po odvjetnici Vedrani Jurić, odvjetnici iz Zagreba

Tuženik: BEBA STIL d.o.o. u likvidaciji, Soblinec (Grad Zagreb), Soblinečka ulica 59A, OIB: 84740936788, zastupano po odvjetniku Nikoli Pranjiću, odvjetnik iz Rijeke

Vps: 373.500,00 EUR

PODNEŠAK TUŽITELJA

kojim se očituje na
podnesak tuženika

e-komunikacijom
prilozi

1. Tužitelj ovim putem sukladno odredbi čl. 299.a. st. 2. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj: 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23, dalje u tekstu: ZPP) moli Naslovni sud da mu odobri podnošenje ovog očitovanja na tuženikov podnesak od 22. siječnja 2025.g. radi odgovora na pravna pitanja koja je Tuženik u međuvremenu iznio.

2. Tužitelj smatra da je jasno da člankom 6.3. Ugovora o poslovnoj suradnji nije ugovorena ugovorna kazna niti su stranke imale namjeru ugovoriti ugovornu kaznu kao institut koji je utvrđen i propisan odredbama Zakona o obveznim odnosima u člancima 350. do 356.

3. Svrha instituta propisanog člancima 350. do 356. Zakona o obveznim odnosima je pojačavanje ugovora! Dakle, kao što i V. Gorenc nedvojbeno tumači, cit: „Ugovorna kazna – sredstvo pojačanja ugovora.“ U ovom slučaju ugovorne strane niti su ugovorile niti su imale namjeru člankom 6.3. ugovoriti institut pojačavanja ugovora.

Ugovorne strane su ugovorile i imale su namjeru ugovoriti točno određeni iznos obeštećenja u slučaju raskida ugovora. Pritom je sasvim nebitno kako se taj točno određeni iznos naziva – naknada, obeštećenje, šteta, kazna, penal ili neki sasvim drugi naziv. Jasno je koji je njegov sadržaj te koji je njegov smisao. A to u ovoj konkretnoj ugovornoj odredbi nije ostanak u ugovornom odnosu.

4. Smisao i sadržaj te ugovorne odredbe očituje se i daljnjim radnjama tužitelja i tuženika. Uslijedio je raskid Ugovora (što nikome nije bilo sporno) - na koji tuženik nije prigovarao. Izdani su računi (računi nisu vraćeni niti ih je tuženik osporio) - sve do izdavanja rješenja o ovrsi. Dakle, tijekom cijelog postupanja niti u jednom trenutku nije bilo upitno ostajanje u ugovornom odnosu.

5. Pravna teorija i sudska praksa na koje se tuženik poziva u točki 3. ne mogu se primijeniti na ovaj slučaj. Naknada predviđena člankom 6.3 Ugovora nije bila uvjetovana ostankom u ugovornom odnosu niti je imala svrhu zastrašivanja ili pritiska na dužnika da ispuni svoju obvezu, odnosno odvrćanja od raskida. Stoga se ne može smatrati ugovornom kaznom koja bi služila kao sredstvo pritiska na dužnika radi održanja ugovornog odnosa, već predstavlja ugovorenu obvezu nakon raskida.

6. Sudska praksa na koju se tuženik poziva u potpunosti je neprimjenjiva na ovaj postupak, s obzirom na činjenične okolnosti utvrđene u ovom predmetu, koje se bitno razlikuju od onih u postupcima na koje se odnose dostavljene presude. Također, pravna kvalifikacija sporne ugovorne odredbe iz članka 6.3 Ugovora nije usporediva s pravnim osnovama iz presuda na koje se tuženik poziva.

7. Tuženik izdvaja pojedine dijelove presude VTS, Pž-6111/2021, ali pritom propušta citirati ostatak te presude iz kojeg proizlazi čitav kontekst presuđenja. Tuženik tako ne citira da je predmet pravne kvalifikacije u tom postupku račun - otpremnica br. 66/660/20.

„4.3. U odnosu na spornu činjenicu je li tuženik u obvezi platiti troškove potrošnje vode i električne energije za poslovni prostor u T. U. s obzirom na tužnikovu tvrdnju da je s tužiteljem postigao sporazum o prestanku navedene obveze kao svojevrsnog obeštećenja zbog nemogućnosti korištenja navedenog poslovnog prostora od strane društva L. d.o.o. u razdoblju smetanja posjeda (od 6. travnja 2013. do početka 2014. godine), s obzirom na tužnikovu tvrdnju da količine tih troškova iskazane u utuženim računima tuženik nije potrošio i s obzirom na tužnikovu tvrdnju da navedeni poslovni prostor nije radio tijekom srpnja i kolovoza 2016. i 2017. prvostupanjski sud ističe da navode o postignutom sporazumu s tužiteljem o opisanom obeštećenju tuženik nije dokazao. Prvostupanjski sud zaključio je da je odluka o neplaćanju tih troškova bila jednostrana odluka tuženika i da o tome nije bio postignut sporazum između stranaka ovoga spora. Iz navedenih razloga sud pri odlučivanju o osnovanosti tužbenog zahtjeva nije uzeo u obzir račun-otpremnici br. 66/660/20 (str. 158. spisa) na iznos od 195.000,00 kn koji je tuženik ispostavio tužitelju tijekom vođenja ovoga spora, 30. listopada 2020., na ime naknade štete navodno nanesene ugledu tortke tuženika, a sve vezano za navodno neispunjenje obveze tužitelja da omogući društvu L. d.o.o. nesmetano

korištenje toga poslovnog prostora s obzirom na počinjeno smetanje posjeda od strane A. J.a u svezi s kojim je doneseno rješenje Općinskog građanskog suda u Zagrebu poslovni broj Pp-66/13-2 od 12. travnja 2013. (str. 153. i 154. spisa).“

8. Osim toga, tuženik propušta citirati ostatak presude koja kaže, cit „14. Dodatno valja napomenuti da takav račun, kao jednostrana isprava bez ikakve prateće dokumentacije nije, niti može biti, valjani dokaz o osnovanosti i visini štete za koju tuženik tvrdi da mu pripada naknada. Stoga pravilno prvostupanjski sud nije taj račun, sastavljen 2020. godine za štetu nastalu 2013., uzeo u obzir prilikom donošenja pobijane odluke.“

9. Dakle, u tom postupku koji tuženik citira radi se o računu izdanom za zahtjev za naknadu štete koja nigdje nije bila dogovorena, utvrđena, određena (niti osnova, niti visina), stoga nadležni sud tumači da se za zahtjev za naknadu štete ne može izdati račun.

10. Osim toga, bitno je razložiti kako se u predmetnoj citiranoj presudi ističe da je prema odredbama Zakona o porezu na dodanu vrijednost svaki porezni obveznik obvezan izdati račun za isporuke dobara i usluga. Dakle, radi se o definiciji koja proizlazi iz okvira Zakona o porezu na dodanu vrijednost te se odnosi na pitanje oporezivanja, a ne na pitanje sadržaja i osnovanosti izdavanja računa generalno, odnosno na pitanje što je to račun sukladno Zakonu o računovodstvu. Sukladno Zakonu o računovodstvu sasvim je jasno da su predmetni računi vjerodostojne knjigovodstvene isprave jer njihov sadržaj točno, jasno i potpuno odražava činjenično stanje relevantno za navedeni poslovni događaj koji ima kao posljedicu knjigovodstvene promjene te jer sadržava sve elemente iz članka 8. stavka 3. Zakona o računovodstvu.

11. Također, prema Ovršnom zakonu vjerodostojna isprava je račun, a podoban je za ovrhu ako su u njoj naznačeni vjerovnik i dužnik te predmet, vrsta, opseg i vrijeme ispunjenja novčane obveze, što je u predmetnim ispravama sve naznačeno.

12. Dakle, ne postoji razlog za neodređivanje ovrhe u konkretnom slučaju.

13. Nadalje, tuženik dostavlja isječak iz presude VTS, Pž-2916/02, ali se na temelju navedenog isječka ne može utvrditi na koje činjenično stanje se u tom postupku navedena pravna utvrđenja uopće primjenjuju, pogotovo jer se radi o postupku iz 2002.g.

14. Obzirom na navedeno, tužitelj moli sud da pozove tuženika da dostavi predmetnu presudu na koju se tuženik poziva u cijelosti kako bi se tužitelj mogao valjano i informirano očitovati na navode tuženika.

15. Navedeno je pogotovo značajno jer bi iz povezanog sudskog postupka posl. broj Pž-475/2022-4, Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske proizlazilo da se u postupku Pž-2916/02 na koji se tuženik poziva radi o potraživanju izvanugovorne obveze naknade štete, odnosno cit „Ovaj žalbeni navod je bitan s obzirom na pravna

stajališta Visokog trgovačkog sud Republike Hrvatske u predmetima poslovnj broj Pž-2916/02 od 20. travnja 2004. i Pž- 5272/17 od 11. ožujka 2019. u kojoj je zauzeto pravno stajalište da potraživanje osiguratelj prema trećoj osobi ne može biti upisano u poslovne knjige niti se za isto ne može izdati račun iz razloga što se radi o potraživanju izvanugovorne obveze naknade štete.“

16. Dakle, i u tom slučaju bi se radilo o neprimjenjivom činjeničnom pa stoga i pravnom utvrđenju jer ako bi se radilo o izvanugovornoj obvezi naknade štete, jasno je da je potrebno takvu štetu prvo utvrđivati u parničnom postupku.

17. Članak 6.3. Ugovora jasno predviđa da cit, *U slučaju da Naručitelj zakasni sa plaćanjem 2 (dva) ili više računa za Usluge..., Izvršitelj može izjaviti da otkazuje ovaj Ugovor, u kojem slučaju Ugovorne strane suglasno ugovaraju da će Naručitelj platiti izvršitelju iznos na ime obeštećenja iznos koji odgovara...“*

18. Niti se radi o izvanugovornoj odgovornosti, niti se radi o neodređenoj osnovi i visini.

19. Sasvim je jasno da je u konkretnom predmetu, šteta već utvrđena Ugovorom. Činjenice koje nisu sporne među strankama nije potrebno dokazivati.

20. Navedeno je Visoki trgovački sud RH potvrdio i u Rješenju pod poslovnim brojem Pž-4047/2018 od 6.8.2018.g., cit.: *„Određivanje i provođenje ovrhe na temelju vjerodostojne isprave predstavlja pogodnost koju vjerovnik može koristiti i postojanje vjerodostojne isprave nije apsolutna prepreka da se vjerovnik odluči za podnošenje tužbe u redovnom parničnom postupku. Međutim, to će biti moguće ako postoji pravni interes za podnošenje tužbe s prijedlogom za izdavanje platnog naloga ili redovne tužbe. U tom slučaju je tužitelj već u tužbi dužan navesti okolnosti koje dovode do zaključka o postojanju takvog pravnog interesa, što u konkretnom slučaju tužitelj nije učinio.“*

21. U ovom slučaju ne postoji pravni interes za podnošenje tužbe umjesto pokretanja ovršnog postupka, budući da je šteta utvrđena Ugovorom.

Tužitelj,
po punomoćniku: